

[Sigsgaard.]

man begrænse købekraften ved indgreb i dyrtidsreguleringen. Jeg forstår ikke, at regeringen kan mene, at det er beskæftigelsesfremmende. Tværtimod kan regeringens politik blive en trussel mod beskæftigelsen, i hvert fald hvis den ikke følges op af andre ting; også derfor har vi fremsat vore alternative forslag.

Samarbejdet med socialdemokratiet kan ikke siges at have været tilfredsstillende. Alligevel har vi været indstillet på at fortsætte det, på at prøve på at få noget ud af det, på at få påbegyndt en ny politik, en politik, der væsentligt adskiller sig fra den borgerligt prægede politik, der er ført indtil 1966-valget. Føres en sådan politik ikke, så tabes flertallet. Hidtil er der ikke siden valget ført en ny venstreorienteret politik. Derfor tror socialdemokratiet på et nederlag, hvis der kommer valg nu. Men der er tid til i fremtiden at gennemføre en bedre politik, der er tid til det, hvis regeringen har mod til at blive siddende, også selv om den skulle komme i mindretal. Gennem dagsordensforslaget har vi understreget, at regeringen — uanset afstemningen — om lidt har flertal til at videreføre skattereformen, til at få gennemført nye jordlove osv. Vil regeringen ikke bruge flertallet, vil den ikke leve op til sine løfter, så har den selv ansvaret.

Må jeg til sidst sige, at hvad den nye venstrebevægelse i Danmark angår, så tror jeg på, at den nok skal klare sig, også på trods af hr. Aksel Larsen.

Gert Petersen: Det var ganske interessant her at høre det, hr. Sigsgaard sagde, at SF's venstrefløj var i stand til at præstere alternativer. Sagen er jo — og det var en mening, som, allerede inden man gik til den pågældende forhandling, kom til udtryk fra flertallet i SF's folketingsgruppe — at disse alternativer ikke var egentlige alternativer, men der var tale om vidtrækkende foranstaltninger, som vi meget gerne så gennemført, men hvoraf de allerfleste først kunne virke på længere sigt.

Det er min opfattelse af de forhandlinger, som er ført, at der af forhandlingspartneren på samtlige 10 punkter blev udvist betydelig interesse for denne videregående politik, og blandt de ting, jeg beklager ved den

afgørelse, som træffes nu, er, at disse muligheder for en videregående økonomisk politik — der var ikke noget aftalt, må jeg lige indskyde, men jeg tror, det kunne være sket, hvis forhandlingerne var ført videre — at disse muligheder for en videregående økonomisk politik med et virkeligt fremskridtssigte i hvert fald for en tid nu forspildes, måske til gavn for en økonomisk politik af en helt, helt anden type, en økonomisk politik, som jeg ved hr. Sigsgaard ikke har nogen som helst sympati for.

Det er mit indtryk, at det, man har gjort, er, at man virkelig har valgt det største onde for at undgå et mindre onde. Det er før sket i arbejderbevægelsens historie, og det er der også sagt hårde bemærkninger om tidligere, men det er først, når man oplever det umiddelbart, at man forstår, hvad det egentlig betyder.

Vi står i socialistisk folkeparti i en situation, hvor der ikke er nogen af os, der føler særlig sympati for et forslag om indgreb i dyrtidsreguleringen, et indgreb i det, man kalder „velerhvervede rettigheder“, men hvor vi må veje op, som regeringen har forsøgt det, indgrebet med et tilsvarende indgreb mod andre befolkningsgrupper, og det vil jeg dog sige, at det er ikke nogen borgerlig politik. Jeg har også forstået den borgerlige opposition sådan, at det er denne ekstraskat, man er utilfreds med, og jeg vil meget gerne se en borgerlig regering gennemføre et indgreb, som man forsøger at afbalancere på denne måde.

Men vi står altså i den situation, at vi må tage stilling til, om dette indgreb, som vi ikke har synderlig sympati for, er tilstrækkelig stort til, at man skal standse den udvikling, som er kommet i gang gennem det sidste år, og som i virkeligheden — det må jeg også indskyde — kun er godt og vel et halvt år gammelt; det er jo lovlig tidligt at begynde at gøre status og afgøre, at der slet ikke er udrettet noget eller ikke kan udrettes noget, allerede efter at der er gået et halvt års tid. Vi skal nu afveje minus- med plussiden, det, der for os er plussiden, det, der blev opnået den 22. november 1966 for første gang i dansk arbejderbevægelses historie, nemlig skabelsen af et parlamentarisk flertal for arbejder- og lønmodtagerpartierne.